

De același autor:

Proscrisul. Povestea lui Robin Hood
Regatul lui Kensuke

MICHAEL MORPURGO este unul dintre cei mai îndrăgiți autori de cărți pentru copii din Marea Britanie. A scris peste o sută de romane și a câștigat numeroase premii, printre care Smarties Award, Blue Peter Book Award și Whitbread Award, iar în 2006 i s-a acordat Ordinul Imperiului Britanic.

Poveștile sale au fost adaptate de multe ori pentru scenă sau pentru micul ecran, iar între 2003 și 2005 a fost Children Laureate, rol care l-a purtat prin toată Marea Britanie ca să le inspire copiilor bucuria de a citi povești.

În seria de autor Michael Morpurgo vor mai apărea: *Beowulf*, *Fluturele-Leu* și *Sir Gawain și Cavalerul Verde*.

michael morpurgo

UN VULTUR ÎN ZĂPADĂ

Ilustrații

MICHAEL FOREMAN

Traducere din limba engleză

ALINA POPESCU

nemi

CUPRINS

Partea întâi – TRENUL DE 11:50 SPRE LONDRA	13
Partea a doua – BILLY BYRON	57
Partea a treia – DACĂ PRIVIRILE AR PUTEA SĂ UCIDĂ	103
Partea a patra – VULTUR ÎN ZĂPADĂ	141
<i>Epilog</i>	183
<i>Cuvânt de încheiere</i>	187

PARTEA ÎNTÂI

TRENUL DE 11:50

SPRE LONDRA

1

Trenul era încă în gară și începusem să mă întreb dacă o să mai plecăm vreodată. Eram cu mami. Și eram obosit. Brațul pus în ghips mă durea și mă mânca în același timp. Îmi amintesc că se apucase deja de croșetat, andrelele mișcându-se continuu, cu un tic-tac automat, curgător. De câte ori se așeza undeva, mămica începea să croșeteze. De data asta, o pereche de șosete pentru tăticul.

– Trenul are întârziere, a zis ea. Ce s-o fi întâmplat? Ceasul ăla de pe peron arată că e deja trecut de

douăsprezece. Dar nu-i de mirare, cred, mai ales în condițiile date.

Apoi a spus ceva care m-a surprins:

– Dacă se întâmplă să ațipesc, tu să fii cu ochii pe valiza aia, ai auzit, Barney? Toată averea noastră e în bagajele alea și nu vreau s-o fure careva.

Tocmai mă gândeam că e ciudat să spună una ca asta, fiindcă nu mai era nimeni altcineva în compartiment, când s-a deschis ușa și a intrat un bărbat. După ce a trântit ușa, fără să ne salute, aproape fără să ne observe, și-a scos pălăria, a pus-o pe raftul de lângă valiza noastră și s-a instalat pe bancheta din față. S-a uitat la ceas, apoi și-a desfăcut ziarul, fața lui dispărând o vreme în dosul paginilor. A trebuit să-l lase, totuși, ca să-și sufle nasul, moment în care m-a surprins holbându-mă la el și mi-a făcut semn din cap.

Totul la el era curat și îngrijit, lucru pe care l-am observat imediat – de la pantofii lustruiți bec și mustața tunsă până la guler și cravată. Am hotărât din capul

locului că nu părea genul de om care ne-ar șterpeli valiza. Mai era ceva la el, ceva ce mi s-a părut familiar; aveam sentimentul că îl mai văzusem undeva. Poate că mă înșelam. Poate că motivul era asemănarea lui cu bunicul – cam aceeași vârstă și aceeași privire iscoditoare.

Dar, spre deosebire de bunicul, străinul acela era curat și îngrijit. Bunicul meu era o sperietoare de ciori, cu părul – atât cât avea – veșnic ciufulit, cu mâinile murdare de la cărbunele pe care îl distribuia, iar asta chiar și după ce se spăla. Străinul din fața mea avea mâinile și unghiile curate, la fel de atent îngrijite ca și restul persoanei lui.

– Sper c-am trecut cu bine inspecția, băiete, mi-ai zis, privindu-mă cu subînțeleș.

Mămica mi-a tras un ghionț și

s-a scuzat pentru lipsa mea de politețe, după care s-a întors spre mine.

– De câte ori ți-am zis să nu te uiți așa la oameni, Barney? Cere-ți imediat iertare de la domnul.

– Nu vă faceți griji, domniță, i-a spus bărbatul. Băieții, tot băieți. Am fost și eu ca el. Mai demultișor, dar am fost.

Apoi, după un moment de tăcere, a continuat:

– Scuzați, domniță, dar ăsta-i trenul de Londra, nu? Cel de 11:50, corect?

– Așa sper, i-a răspuns mami, trăgându-mi iar un ghiont, fiindcă tot mă mai holbam.

Tocmai atunci, pe lângă fereastra noastră trecea șeful de gară, fluturând steagul verde și suflând în fluier. Din pricina obrajilor umflați de efort, fața îi era perfect rotundă, și mi se părea că seamănă

cu un balon roz. Apoi trenul s-a urnit încet din loc, pufăind ostenit și fără tragere de inimă.

– Era și timpul, a zis mami.

– Vă deranjează dacă dau nițel drumul la geam? a întrebat străinul. Mi-ar prinde bine puțin aer proaspăt.

– Nu vă jenați. E liber.

Omul s-a ridicat, a lăsat geamul în jos de vreo câteva degete pe curelușa de piele de care era legat, apoi s-a așezat la loc. Mi-a surprins iarăși privirea, însă de data asta mi-a zâmbit. Așa că i-am zâmbit și eu.

– Nouă, nu? m-a întrebat el.

În locul meu, a răspuns mami:

– Zece. E cam scund pentru vârsta lui. Dar acum crește repede. Nici nu-i de mirare, la cât înfulecă. Nu știu unde încape atâta mâncare.

Vorbea despre mine așa cum vorbea bunicul despre dovleceii din grădina lui, adică la nesfârșit, însă cu aceeași mândrie și bucurie, așa că nu mă deranja prea tare.

Trenul începea să prindă viteză, intrând în ritmul obișnuit și țâcănind vesel pe șine. *Tâgâdâm-tâgâdâm-tâgâdâm-tâgâdâm-tâgâdâm*. Îmi plăcea nespus ritmul, sunelele acela. O vreme, n-a mai zis nimeni nimic. Străinul s-a întors la ziarul lui, iar eu am început să mă uit pe geam, la șirurile de străzi bombardate pe lângă care treceam. Văzându-le, gândul mi-a zburat la dovecii bunicului și la șopronul din grădină, făcut bucăți în raidul aerian de acum câteva nopți. Mi-am amintit cum se uita, încremenit, la craterul ce răsărise în locul unde, până mai ieri, creșteau, în șiruri ordonate, legumele lui – varza, prazul, păstârnacul. Parcela aceea de pământ fusese sigurul lucru ordonat din viața lui. Fusese însăși viața lui.

– O s-o refac, Barney, mi-a zis el atunci, cu mânie în ochi. Stai numai să vezi. O să avem morcovi și ceapă și cartofi din belșug. Nu-i las eu să câștige pe nemernicii care au făcut asta.

Și-a șters lacrimile cu dosul palmei, și erau lacrimi crunte.

– Știi ceva, Barney? În războiul de dinainte, în tranșee, nu i-am urât o clipă. Erau și ei acolo, niște fritti¹, soldați ca și noi. Dar acu', e altfel. Au făcut aici ce-au făcut și-n Coventry, căminul meu, orașul meu, familia și prietenii mei. Îi urăsc. Și pentru ce mi-au făcut la grădină îi urăsc. N-aveau niciun drept.

Mi-a luat mâna și a ținut-o strâns. Mai făcuse asta și înainte, de câte ori eram supărat. Acum însă el era cel supărat, iar eu îl strângeam de mână și îl alinam.

Doar în privința Marelui Jack cel Negru nu exista nicio alinare pe lume.

În noaptea raidului stătuserăm cu toții în adăpostul din strada Mulberry, strângându-ne în brațe unii pe alții, știind că următoarea bombă ne poate veni de hac. Încercam să nu stăm cu urechea ciulită la următoarea, dar nu reușeam. Cu fiecare bombă care exploda, speram din răspuțeri că e și ultima. Dar nu era. Niciodată. Eu și mămica ne agățaserăm de bunicul

¹ Termen peiorativ pentru soldații germani, dar nu numai, derivat din numele Fritz (n. tr.).